

1

Isla voelde de gespannen sfeer meteen toen ze de keuken binnentapte. Ze bleef bij de tafel staan en keek hoe Drew, haar man, alle kastjes en laden opentrok en ze met een klap weer dichtgooide.

‘Ben je iets kwijt?’ informeerde ze voorzichtig terwijl ze zich afvroeg wat er in vredesnaam in hem was gevaren.

Drew draaide zich met een ruk om en keek haar strak aan. Hij had paarse vlekken in zijn gezicht en de aders in zijn nek puilden uit. Isla kende die blik. Drew maakte zich op voor een ruzie, maar ze had geen idee waarom. Het gebeurde maar zelden dat hij kookte van woede, maar als het zover was, kon je maar beter maken dat je wegkwam.

‘Het komt altijd op mij neer, hè?’

Isla deed haar best om er heel rustig uit te zien na zijn onverwachte aanval – ze was tenslotte geen helderziende – en vroeg kalmpjes: ‘Wat komt er altijd op jou neer?’

Drew haalde zijn hand een paar keer door zijn haar, een duidelijk teken dat hij geagiteerd was.

‘Alles!’ zei hij verwijtend en hij gooide zijn armen geïrriteerd in de lucht.

‘Alles?’ herhaalde Isla.

‘Alles, ja! Wie staat er hier op een onmenselijk uur op om de koeien te melken?’

Isla kneep haar ogen tot spleetjes; deze tirade kwam uit het niets. Ze begreep niet wat Drew probeerde te zeggen en overwoog heel even op te merken dat hij degene was die ervoor had gekozen om boer te zijn. In plaats daarvan antwoordde ze heel rustig en

hoopte daarmee geen olie op het vuur te gooien bij hem: ‘En wie staat er drie keer per nacht op om onze zoon te voeden terwijl jij slaapt? Ik ben ook kapot, Drew, dat weet je best.’

‘Ongetwijfeld, maar jij kunt elk moment een dutje doen terwijl ik in mijn eentje de boerderij draaiende moet houden.’

‘Nou, volgens mij doen we dat samen.’ Het begon Isla nu te irriteren. Hoe durfde hij?

‘Jij hebt het maar gemakkelijk, Isla.’

Geschokt probeerde Isla in zich op te nemen wat hij zei. ‘Meen je dat serieus?’ Ze begon nu echt kwaad te worden. Hoe durfde hij te zeggen dat zij het maar makkelijk had? Isla kon zich de laatste nacht dat ze goed had geslapen niet eens herinneren.

‘Jij fladdert maar zorgeloos rond... Ontbijten bij de theesalon, lunchen in de pub... Ik ben er niet om jouw sociale leventje te financieren...’

‘Mijn sociale leventje?’ Isla’s stem ging een octaaf omhoog.

‘Terwijl ik altijd en eeuwig aan het werk ben, glipt het geld al door je vingers voordat het op de bank staat.’

‘O, dus ik mag voortaan mijn vrienden niet meer zien?’ protesteerde ze.

‘Dat zeg ik niet.’

‘God weet wat je dan wél wilt zeggen.’

Ze keken elkaar boos aan en Drew blies zijn adem uit.

‘Ik meen het, Isla, ik heb er schoon genoeg van het geld hier binnen te brengen, dat jij dan weer sneller uitgeeft dan ik het verdien. Als dat zo blijft, kun je beter een baan gaan zoeken.’

Zijn woorden hadden iets definitiefs, maar Isla was absoluut niet van plan weer terug aan het werk te gaan, vooral nu de baby nog zo klein was. Bovendien hadden ze samen besloten dat zij thuis zou blijven zolang de kinderen klein waren. Drew was hier nooit eerder over begonnen... Wat h ad hij opeens?

‘Als je wilt praten over wat er werkelijk aan de hand is, en me

niet zodra ik binnenkom allerlei verwijten begint te maken, ben ik een en al oor,' zei Isla gedecideerd.

Drew staarde haar aan, griste zijn jas van de rug van een stoel en liep met grote stappen de deur uit, die hij hard achter zich dichtsloeg.

'Klootzak,' riep ze hem na, bijna in tranen.

2

Isla stond verbijsterd voor het raam naar Drew te kijken die bijna stampvoetend over het erf wegliep. Natuurlijk hadden ze, net zoals elk getrouwd stel, weleens ruzie samen, maar sinds kort leek alles tussen hen écht anders dan anders. Drew leek afstandelijker. Zo'n ruzie als deze hadden ze nooit. En daarbij sliep hij ook nog onrustig.

Isla wist wel dat een nieuwe baby de dynamiek van hun gewone huiselijke routine compleet had veranderd, en ze wist ook dat Drew niet echt een fan was van de babyfase – hij vond het leuker om een kind achterna te zitten de trap op, hem paardje te laten rijden op zijn rug en een gesprekje met hem te kunnen voeren. Misschien vond hij dat hij te weinig aandacht van haar kreeg? Maar aan de andere kant was dat andersom ook zo. En zo ging dat nu eenmaal in een jong gezin, toch?

‘Wie kookt er, wie doet de was, wie maakt er schoon... en wie brengt Finn naar school hier?’ mompelde ze binnensmonds terwijl ze haar telefoon pakte om Felicity te appen.

Vraag Rona een uitgebreid Schots ontbijt voor me te maken. Ik ben er over tien minuten!

Het antwoord kwam meteen: *Geregeld! En ik hou je lievelings-tafeltje voor je vrij.*

Isla wist dat ze altijd kon rekenen op Felicity, haar beste vriendin. Dat ze haar frustratie over de ruzie van die ochtend aan haar kwijt kon zonder dat dat werd doorverteld, ook al was Fergus Felicity's partner en Drews rechterhand op de boerderij.

Ze was woedend over Drews houding. En het feit dat ze juist

zo opgewekt was opgestaan maakte het nog erger. Baby Angus was die nacht maar één keer wakker geworden om gevoed te worden en ze voelde zich fris en redelijk uitgerust, ook al verlangde ze naar het moment dat hij helemaal zou doorslapen. Isla wist dat ze later weer met Drews rothumeur zou worden geconfronteerd en daar verheugde ze zich totaal niet op. Zodra ze Finn van school had gehaald, was het leven altijd een en al hectiek tot het bedtijd was. Elke avond dezelfde routine: koken, de kinderen te eten geven, Finn en Angus in bad doen, brood klaarmaken voor de volgende dag, de kinderen naar bed brengen... Een eindeloze reeks van dingen die nu eenmaal móésten gebeuren.

Hoe meer ze erover nadacht, hoe bozer ze werd op Drew. Dacht hij soms dat de kaboutertjes ervoor zorgden dat alles in huis soepel verliep? Dat het eten op tafel werd getoverd als hij binnenkwam na een dag hard werken op de boerderij?

‘Zoek een baan... Zoek een baan,’ herhaalde ze zijn woorden minachtend, terwijl ze haar hand uitstak naar de geldpot op de plank en het deksel eraf haalde. Ze keek erin, schudde ermee en keerde hem verbijsterd om, maar er kwam niets uit vallen. De pot was helemaal leeg.

‘Dat is raar,’ mompelde ze. Drew stopte het contante geld altijd in deze pot en aan het begin van de week had er nog minstens honderd pond in gezeten.

Toen ze Angus boven hoorde huilen, haastte ze zich de trap op. De baby lag op zijn rug in de wieg met zijn beentjes te trappelen. Ze pakte hem op en legde hem tegen haar schouder. ‘Jij bent het enige wat echt belangrijk is,’ zei ze zachtjes. ‘Jij en Finn... wij... ons gezin. We gaan tot op de bodem uitzoeken wat er aan de hand is met je papa en zorgen dat het goed komt.’ Ze kuste hem zachtjes op zijn hoofd.

‘Kom, dan gaan we naar de theesalon, op bezoek bij tante Flick.’
Vijf minuten later, met Angus stevig ingepakt in zijn blauwe

dekontje en vastgegespt in het tuigje van de kinderwagen, begon Isla aan de tocht naar de theesalon. De ruzie met Drew maalde door haar hoofd. Onderweg zag ze hem en Fergus aan het werk in het onderste veld. Ze waren bezig de nieuwe houten panelen voor de omheining in de grond te slaan. ‘Laten we hopen dat papa straks in een beter humeur thuiskomt,’ zei ze hoopvol met een glimlachje naar Angus.

Tijdens de wandeling hoorde Isla spechten tegen de boomstammen roffelen en vogels kwetteren in de rij roze bloesembomen die Love Heart Lane omzoomden. Ze stond even stil en hief haar gezicht op naar de hemel om met gesloten ogen de lentegeuren op te snuiven: een parfum van regen, gras en aarde. Ze voelde zich kalmer worden. Het voorjaar was begonnen in Heartcross, het kleine dorp in de Schotse Hooglanden waar ze woonde.

Op Love Heart Lane was geen mens te zien, wat Isla goed uitkwam, omdat ze na de ruzie met Drew geen zin had in een kletspraatje met deze of gene.

Toen ze vlak bij Bonnies Theesalon was, zag ze Felicity en Rona, haar moeder, bezig achter de toonbank. Rona sloeg Felicity met een theedoek omdat ze een plak cake jatte en die in één keer in haar mond schoof. Toen barstten ze beiden in lachen uit.

Isla voelde een steekje van jaloezie toen ze hen zo zag. Ze hadden allebei zo’n plezier en dat was juist wat zij miste... plezier. Nu ze erover nadacht, kon ze zich de laatste keer niet herinneren dat Drew en zij echt hadden gelachen, het schaterlachen waarbij de tranen over je wangen liepen, je buikpijn kreeg en helemaal slap lag... Het gaf haar een triest gevoel. Ze miste die momenten.

Isla duwde de deur open en manoeuvreerde de kinderwagen de theesalon in. Het belletje boven de deur kondigde haar komst aan.

‘Red me, Isla,’ zei Rona met een stralende lach. ‘Ik ben al vanaf zonsopkomst bezig... taarten en cakes aan het bakken...’ zei ze gebarend naar alle heerlijkheden die in de glazen vitrinetoonbank

stonden uitgestald. ‘En dan heb ik het nog niet eens,’ vervolgde ze, ‘over de wortel-preisoep die staat te pruttelen, de bordjes kaas met tafelzuur, de rosbief met mosterd en de tonijn-komkommer-sandwiches in de ijskast die ik allemaal heb gemaakt. En de aard-appelen in de schil staan ook al klaar voor de lunch. Maar deze meid hier,’ zei ze en ze zwaaide bestraffend met haar vinger naar Felicity, ‘vindt dat ze, voor we de dag goed en wel zijn begonnen, de winst al kan gaan opeten.’

Felicity grijsde en gaf een paar klapjes op haar maag. ‘Als het leven je citroencake toebedeelt... Dan kun je dat toch niet laten staan. En die plak keek me echt smekend aan!’ verdedigde ze zich. ‘Die winst is niet het belangrijkste, trouwens,’ ging ze verder, ‘ik maak me meer zorgen om mijn taille. Sinds we de theesalon hier hebben heropend, word ik met de dag dikker.’

‘Nou, stop dan met jezelf volproppen met cake!’ zei Rona zogenaamd streng.

‘Hou op met dat gekibbel, dames! Jullie moeten me redden vanmorgen.’ Isla werd overvallen door een plotselinge golf van emoties, haar stem haperde en opeens was ze bang om in tranen uit te breken.

Felicity en Rona wisselden een blik.

Felicity trok snel een stoel onder een tafeltje uit en zorgde dat haar vriendin erop ging zitten.

‘Ik haal thee... Dat werkt altijd in een crisis,’ besloot Rona terwijl ze haar handen aan haar schort afveegde en Felicity achterliet om voor haar vriendin te zorgen.

‘Ik heb eerder een flinke bel gin nodig... of een dubbele... nee, een driedubbele,’ zei Isla, terwijl ze met de rug van haar hand een eenzame traan wegveegde die uit haar oog ontsnapte.

Felicity parkeerde de kinderwagen naast het tafeltje en streek liefkozend door Angus’ zachte haartjes voordat ze naast Isla op een stoel neerzakte.

Isla volgde Rona met haar ogen terwijl ze achter de serveerbalie verdween en keek toen Felicity aan. ‘Het gaat goed zo met jullie tweetjes, hè?’

‘Ik heb niks te klagen.’

Isla ademde diep in. ‘Ik zag jullie daarnet door het raam staan lachen met elkaar. Jullie hadden echt lol.’

‘Ja, dit moment van de dag vind ik altijd heerlijk,’ zei Felicity. ‘De stilte voor de storm.’ Ze keek vluchtig om zich heen in de theesalon die haar oma, Bonnie Stewart, ooit was begonnen door de voorkamer van haar huis om te toveren tot een laatste pleisterplaats voor alle wandelaars die erlangs kwamen op weg naar de top van de berg. De theesalon was haar alles geweest; ze had genoten van elke minuut dat ze er werkte. Sinds het overlijden van Bonnie bestierden Felicity en Rona de zaak samen. Ze was trots op het feit dat ze het bedrijf hadden voortgezet en Bonnies naam levend hielden. Sinds ze terug was in Heartcross wist ze dat dit de plek was waar ze thuishoorde, en ze kon zich niet indenken dat ze er ooit nog weg zou gaan.

‘Wat heeft dat te maken met het feit dat je van streek bent?’

Isla knipperde nog meer tranen weg.

‘Kom op, Isla, zo erg kan het toch niet zijn?’

‘Drew en ik hebben ruzie gehad,’ vertelde Isla, terwijl ze zich een beetje een verrader voelde tegenover haar eigen man omdat ze dit aan Flick vertelde. Ze schonk een kop thee uit de pot in en met haar handen om de beker gevouwen voegde ze eraan toe: ‘En dat zou ik gewoonlijk niet zo erg vinden, maar ik heb eindelijk een nacht redelijk ongestoord kunnen slapen en stond vrolijk op, maar nu heeft hij mijn hele dag verpest.’

‘Waar hadden jullie ruzie over?’

‘Dat weet ik niet precies. In mijn ogen kwam alles wat hij te zeggen had helemaal uit de lucht vallen... Hij suggereerde dat ik, nee, hij was ervan overtuigd dat ik van hem profiteerde en niets deed

en dat – geloof het of niet – het tijd werd dat ik een baan zocht... Ongelofelijk toch?’ Isla rolde met haar ogen.

Vóór de geboorte van Finn had Isla in een crèche in Glensheil gewerkt. Isla kon zich nog goed herinneren dat het Drew was die erover was begonnen en ze hadden het er uitgebreid over gehad: ze zou een moeder zijn die thuisbleef voor de kinderen. De kinderen waren maar één keer klein en ze wilden geen van beiden dat ze voltijds naar de crèche of naar de buitenschoolse opvang gingen.

‘Zeï hij echt dat jij van hem profiteerde?’

‘Nou, niet precies met die woorden,’ gaf Isla toe. ‘Maar het kwam erop neer dat hij zei dat ik financieel niets bijdroeg...’ Isla fluisterde, ze voelde de woede weer in zich opborrelen. ‘En hoe moet ik in vredesnaam werken én Finn naar school brengen, was- sen, strijken, boodschappen doen, koken enzovoort? Bovendien gaat wat ik verdien dan meteen weer op aan alle kosten om de kinderen onder te brengen... Ik vind het gewoon idioot.’

‘Maar aan de andere kant is het misschien wel fijn voor je om onafhankelijker te zijn, iets te hebben wat helemaal van jou alleen is,’ merkte Rona op, die een flard opving van het gesprek. ‘Wat extra zakgeld,’ vervolgde ze terwijl ze een uitgebreid Schots ontbijt voor Isla neerzette.

‘Mam!’

‘Sorry... sorry, ik zei gewoon maar wat,’ zei ze. Ze stak haar handen verontschuldigend in de lucht en maakte zich snel uit de voeten naar de keuken.

‘O, en dan heeft hij ook nog besloten dat ik mijn vrienden en vriendinnen niet meer mag zien.’

‘Wát?’

‘Hij zei dat ik te veel tijd in de theesalon of in de pub zit om andere mensen te zien en zijn zuurverdiende geld over de balk gooi. Wat wil hij dán dat ik doe? De hele dag thuiszitten om tegen vier muren aan te kijken? Zonder ook maar iemand te spreken?’

‘En je hebt geen idee wat die uitbarsting van hem heeft veroorzaakt?’

Isla schudde haar hoofd. ‘Absoluut niet.’

‘Hoe zou je het trouwens vinden om weer aan het werk te gaan?’

Isla spietste het worstje dat op haar bord lag aan haar vork. ‘Het is nog te vroeg... Kijk dan.’

Ze keken allebei naar Angus die, diep in slaap, zuiggeluidjes lag te maken. ‘Ik laat hem niet aan iemand anders over en bovendien hebben we afgesproken dat ik zou stoppen met werken als er kinderen kwamen. Financieel is het het niet waard, daarover waren we het eens. Daarom vind ik het ook zo vreemd.’

Felicity haalde haar schouders op; het was waar wat Isla zei, ze zou er weinig aan overhouden. ‘Bovendien is er hier in het dorp weinig kans op werk, dus zou je moeten gaan forenzen.’

Isla vertrok haar gezicht van afschuw. ‘Heeft Fergus nog iets gezegd over Drews humeur?’

‘Alleen dat hij niet zichzelf lijkt op het moment... Lichtgeraakt en een beetje opvliegend, maar hij dacht dat dat kwam doordat hij slecht slaapt door de baby.’

‘Geloof me, hij knort gewoon door, zijn nachtrust wordt echt niet verstoord.’

Gewoonlijk lukte het Drew en Isla wel om iets te bespreken zonder dat dat uitmondde in ruzie, maar de laatste tijd had Isla het gevoel dat ze weinig goed kon doen en op eieren moest lopen in het bijzijn van haar eigen man.

‘Maak je maar geen zorgen, het is vast niets om je ongerust over te maken,’ probeerde Felicity haar gerust te stellen. ‘We hebben allemaal weleens een slechte dag en bovendien: een pasgeboren baby in huis, hoe schattig ook, geeft ook stress.’ Ze gaf een kneepje in Isla’s hand. ‘Kom op, ga je even opfrissen, dan zet ik een nieuwe pot thee.’

‘Dank je, Flick, voor je luisterend oor.’